

Eindelijk gingen de herders heen, en iedereen moesten zij het vertellen, zij werden niet moede telkens weder de woorden te herhalen die de engel gezegd had, zij mochten het niet voor zich zelve alleen houden; had de Engel niet gesproken van een blijdschap welke al den volke wezen zou!

En wie het niet gelooven wilde, dien wezen zij het kleine stalletje, waar in een kribbe, in doeken gewonden het Kindje lag, welk is Christus de Heer.

Een zwarte Kerstmis.

Klinkt het niet onheilspellend? Als de menschen over een „witte Kerstmis” spreken, moet je ineens denken aan niets dan gezelligheid: Een oud kerkje, het licht straalt door de ramen naar buiten op de sneeuw, de menschen komen aanstappen door de sneeuw, de kerkklok luidt en het klinkt zoo feestelijk in de lucht, waarin het zoo stil is als het alleen maar met sneeuw zijn kan.

En nu een „zwarte Kerstmis”.

Zoo hebben de bewoners van Bekescsaba, een dorp in Roemenië, hun Kerstfeest in 1929 moeten vieren. Dicht lag het dorp onder de sneeuw, en daar kwam over een heele uitgestrektheid een zwarte laag op. Deze laag bestond uit larven van de Spaansche vlieg.

Die larven leven in den bodem en bij zacht winterweer komen ze naar boven en zijn zwart op de witte sneeuw. Men noemt die larven „Sneeuwwormen” en ze bederven wel meer de schoonheid van een sneeuwlandschap. Het is bepaald om te schrikken als je naar buiten komt, waar 't eerst zoo mooi was en zoo wit — en je ziet niets dan zwart!

NANNIE VAN WEHL